

Petr Kubát

SÍŤAŘKA

Kyberpunkový thriller, ve kterém se budoucnost díky hudbě zdá snesitelnější, než svět korporací dovoli

HOST

© Petr Kubát, 2024

Cover illustration © Adam Pizurný, 2024

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2451-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-2452-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2453-2 (MobiPocket)

**„Je-li technologický počin možný,
člověk ho provede.
Skoro jako by to bylo zapojeno
do jádra našeho bytí.“**

GHOST IN THE SHELL

PROLOG

Qarasaasiaq

Cedrik ukázal na zlatý spletenec linek, čar a rozvětvení. „Tohle je třicettisíckrát zvětšený nervový nanočip. Kdokoli si ho spolu se vstupem implantuje, dokáže se připojit k Síti. Tady na okraji vidíš terminál z monosacharidů, musel jsem přijít s něčím, přes co se tahle membrána natáhne.“ Přejel prstem po hraně.

Kathleen si v ústech ledabyly přehodila žvýkačku a zvedla oči od monitoru. „Fakt jsme to dokázali,“ vydechla.

„Přesně tak, sestřičko.“

Samým nadšením se objali.

„Takže,“ zadívala se mu do očí, „co s tím teď uděláme?“

„Expandujeme,“ usmál se. „Vlastně už jsem začal. Došlo mi, že budeme potřebovat pomoc, takže jsem založil skupinu — *Qarasaasiaq*.“

„Hezký.“

„Pomůžou nám s technikou a distribucí.“ Vstal od počítače a přešel do kuchyně, kde si nalil sklenku vody.

„Mimochodem,“ podívala se na něj podezíravě, „nezapomněls zase zaplatit nájem, že ne?“

Na moment se zarazil a pak mávl rukou. „Seru na nájem, mám práci.“

„Já se z tebe zblázním. K čemu tohle všechno kurva bude, když tě odsud vykopnou?“

„Fajn fajn, uklidni se. Zaplatím ho.“

Se zadostiučiněním si přehodila nohu přes nohu.

„O jednu věc se ale musíme postarat.“ Zvážněl. „Anonymita. Nechci, aby mi ve dne v noci někdo bušil na dveře.“

„Souhlasím. Navíc s tím vším, co se teď děje, je bezpečnější zůstat mimo záři reflektorů.“

„Nebo chlupatejch...“

Přítakala. „Ozvuky tý zkurvený války vidíš pořád všude kolem. A Japonci toho využívají a dostávají se na koně. Nechci být ta, kdo jim stojí v cestě. Všichni jsme slyšeli, co se stane chudákům, kteří se nepodřídí.“ Pohrdavě si odfrkla. „Celej svět je jak podělanej Divokej západ.“

„Neboj, sestřičko. My to zvládneme.“

ČÁST PRVNÍ

Pohřešovaná

Kdy se její život přeměnil v neustálé hledání Pat? Rebecce připadalo, že nedělá nic jiného, než že tráví prázdné dny čekáním na Takešitu a ještě prázdnější noci pátráním po ní.

Podívala se na Takua, patnáctiletého prostituta s barevnými vlasy načesanými nahoru, s koženým obojkem kolem krku, nezdravě vyhublého a s kruhy pod očima. „Máš dneska kde spát? Víš, že můj gauč je ti k dispozici.“

Mladík se šibalsky usmál: „Díky, Becco, ale to, že jsme ve stejný kapele, neznamena, že mi musíš dělat mámu.“

„Jasně... připomeň mi, kde žes to strávil poslední měsíc?“

„Hele, za to já nemůžu! Prostě jsem měl málo kšeftů.“

„Myslíš málo paniček, který si tě vydržují?“

Taku si pohrdavě odfrkl a přehodil baskytaru přes drobné kostnaté rameno.

„Jdeme teda za Pat, nebo ne?“ zeptal se uraženě.

„No jo furt, vždyt už jdu.“

„První zastávka: Hell.“

„Hele, ještě ti nebylo osmnáct!“ vyhrkla Rebecca, když si Taku objednal na baru saké. Odpovědí jí byl pobavený smích.

„Jasně, jako by to někdy vadilo.“ Baskytarista zavrtěl hlavou, kopl do sebe panáka a objednal si dalšího. Holohlavá barmanka celou scénu sledovala se zjevným pobavením.

„Čau, Denise. Je tady Pat?“

„Bohužel. Dneska jsem ji ještě neviděla.“

„A Charlie?“

„Taky ne.“ Unaveně si objednala pivo. „Zkus Haven.“ Denise před ni položila orosenou sklenici a odběhla se věnovat dalším zákazníkům.

„Proč to vždycky skončí takhle?“ obrátila se Rebecca k mladíkovi a sundala si koženou bundu.

„Protože má strach ze závazku. A na to, že je jí sedmadvacet, je pořád děsnej magor.“

Smutně se zasmála.

„Nejsi na svůj věk nějak moc chytrý?“

Taku pokrčil rameny.

Doufala, že Pat uvidí v publiku, protože to několikrát slíbila. Pokaždé říkala, jak moc se na její koncert těší, a nikdy nedorazila. Následovala probdělá noc plná stopování a vymetání jednoho večírku za druhým a nakonec přítelkyni našla namol opilou u někoho v bytě či připojenou do kyberprostoru, dehydratovanou, sjetou a na pokraji bezvědomí nebo spánku. I když u Pat to bylo téměř to samé. Vždyť je to jenom maso. V hlavě jí zněl drzý, lehce chraplavý hlas.

„Čemu se usmíváš?“

Překvapeně zamrkala a potřásla hlavou, aby se vrátila do reality.

„Ále, ničemu. Čas navštívit Haven.“

„Oukej.“

Když procházeli špinavou, odpadky zaházenou ulicí a uhýbali úklidovému stroji, jehož nepříjemný klakson trhal uši, modlila se za konec téhle prázdné, ploché noci. Taku kouřil jednu ze svých odporých borůvkových cigaret, vydechoval obláčky smradlavého modrého kouře a jí se z toho pachu chtělo zvracet.

V noční záři neonů a ve svém vytahaném děravém triku působil jako smrtka. Smrtka s černě nalíčenýma očima a piercingy v puse a uších.

Jakmile vešli do Haven, udeřilo na ně tvrdé depresivní techno, které v člověku zanechává sebevražednou náladu.

„Myslím, že jsme tu správně.“

Už zdálky zahlédla skupinku hackerů, vychrtlých sjetých pan-káčů, kteří si mysleli, že sežrali všechnu moudrost světa, protože se dokážou pohybovat v kyberprostoru. Je pravda, že někteří z nich v tom vynikali, a popravdě to byla velká výhoda. Na druhou stranu spousta z nich byla jen hloupá pologramotná děcka, která se zhlížela v podobných individuích, jako byla Pat. Drogy, sex a rokenrol byly to jediné, co hackeři znali, a člověk jim to nemohl mít za zlé, vzhledem k prostředí, ve kterém vyrůstali. Na druhou stranu — k čertu s tím. K čemu je takový život, když ve třiceti chcípnu na infarkt nebo mi někdo usmaží mozek na Síti. Sama se raději věnovala jen hudbě a opojnost kyberprostoru nechávala jiným. Nemohla však popřít, že takový život má své nezpochybnitelné kouzlo. Ostatně jinak by tu teď nebyla a nepokoušela se najít jednu z nejtalentovanějších síťáček.

„Přes ty zasraný lasery vidím hovno, Becco.“

„Zkusíme bar.“ Protlačili se davem a kývli na barmana. „Pat Takešita,“ křikla Rebecca, aby přehlušila dunivou hudbu.

„Sorry, neviděl jsem ji.“

Do hajzlu s tím, pomyslela si. Už mám právo být naštvaná. Rozhlédla se po parketu plném ztroskotanců, kteří si mysleli, že jsou někdo. Její pohled spočinul na mladé dívce, kterou odnášeli dva chlápci se zvrhlými pohledy, jeden se jí už pokoušel rozepnout poklopec. Holka byla totálně na šrot.

„Hej!“ rozkřikla se Rebecca. „To snad nemyslíte vážně?“

Plešouni se na sebe podívali. „Copak je, puso?“ ušklíbl se větší z nich. Rebecca se už chystala vyprsknout, ale vtom se před ni postavil Taku a zamával chlapům před očima blyštivým odznakem. „Jasně,“ rozchechtal se ten druhý, „ti mám věřit, že seš chlupatej?“

„Já ne,“ usmíval se s klidem Taku, „ale můj fotr jo. A jak vidíte, není to žádněj šlapač chodníků, kterej ráno hlídá fakany u přechodu.“

Plešouni znejistili, Rebecca viděla, jak jim to v prázdných makovicích šrotuje.

„Serem na to, Vlode,“ hýkl ten menší. „Nemám chuť kvůli jediný krávě zjišťovat, jestli ten kostík kecá, nebo ne.“

Chlápci svou kořist pustili a zmizeli v davu.

„Wow,“ zvedla Rebecca obočí, když dívku dopravili k ochrance, která zavolala rychlou. „Nevěděla jsem, že máš v rukávu takový esa.“

Taku pokrčil rameny. „Při mé práci to jinak nejde.“

Rozhlížela se ze strany na stranu, po Pat ale nebylo nikde ani památky, viděla jen další a další páry smutných očí, dočasně rozjařených drogami. V záplavě rozšířených zorniček, z nichž žádné nepatřily Takešitě, nalezla pouze rozčarování a úzkost.

„Mizíme odtud,“ obrátila se k mladíkovi.

„Souhlasím. Mám z toho koule až v žaludku.“

Rebecca se lehce zasmála.

„Já ti nevím, Taku.“

„Prosím tě, jako by někdy vynechala nějakou z jeho kaleb,“ opáčil baskytarista sebejistě.

Mířili do jedné z vyšších bytovek, ve kterých už byl nájem mimo jejich možnosti. Pat však znala všemožné elementy, včetně kápů jakuzy.

Přešli ulici zahalenou párou a vběhli do cílové budovy. Otevřely se před nimi prosklené dveře a po černé lesklé podlaze zamířili k výtahům.

„Pamatuješ si, který je to patro?“ obrátil se k Rebecce Taku.

Ta se jen pobaveně ušklíbala.

„To se nedá zapomenout.“

Zmáčkla skoro nejvyšší číslo. Nepříjemné cinknutí oznámilo, že dorazili do cíle. Dveře se otevřely a jim se naskytl pohled na prostorný byt zařízený v moderním neo art deco stylu.

Ještě než stačili udělat krok, zastoupil jim cestu svalovec s blondatými vlasy ulízanými dozadu, v bílém obleku a s očními implantáty, kterými je ihned oskenoval.

„Co tady chcete?“ utrl se na ně. Oči mu přestaly červeně svítit.

„Hledáme Pat Takešitu.“ Rebecca neměla náladu se s nikým handrkovat.

„Becco?“ Za zády nepříjemného dveřníka se ozval známý hlas. „Co děláš, pust je. Copak neznáš tuhle nechvalně proslulou rocker girl?“

„Promiňte, šéfe, myslel jsem...“

„Tak radši nemysli.“

„Díky, Jamato.“

„Hádám, že hledáte Pat,“ prohodil přes rameno a zamířil k velkému mahagonovému baru.

„Správně,“ povzdechl si Taku.

Jamato se otočil a naklonil se k nim, aby je ostatní neslyšeli. „Hele, kdybys chtěl, je tady pár dámiček, který by o tvoje služby měly velký zájem. Řekni si cenu, jakou chceš, peníze nejsou problém.“ Zatímco mladíkovi předhazoval místní paničky, nenápadně natočil hlavu k hloučku žen ve středním věku, které stály v přítmí kolem kulatého stolku a popíjely šampaňské. Na stole se rýsovaly řádky nějakého stimulantu, z nichž jeden před chvílí zmizel v nose kteréisi z dam.

„To snad nemyslíš vážně?“ roztáhla Rebecca ruce.

Jamato se zatvářil otráveně. „Co je? Když už jste tady, proč bych se nezeptal? Ostatně tobě do toho nic není.“

Odevzdaně zakroutila hlavou.

Taku si rozpačitě odkašlal a pohledem těkal mezi parťáčkou a Jamatem. „Hele, teď fakt nemůžu, kámo, ale dej jim moje číslo. Řekni, že můžou volat kdykoli.“

„To je můj kluk,“ ušklíbl se Jamato a spiklenecky na chlapce mrkl. Rebecca už je radši nevnímala a pohledem pátrala po Pat.

Kápo jakuzy přešel k hloučku, prohodil s dámami pár slov a odešel.

„Mimochodem, Pat tady byla, ale už vypadla. Zkus zavolat Charliemu.“

„Jasně, díky.“ Odvrátila zrak. „Jako bych to už nezkoušela, ty chytráku,“ zamumlala pro sebe.

Jedna z paniček, vysoká štíhlá blondýna s rovnými vlasy a se zlatými náramky, oblečená do krátkých červených koktejlků, se na baskytaristu hladově podívala a pomalu k němu přistoupila. Něco mu zašeptala do ucha a šlachovitou rukou mu jemně stiskla rozkrok. Taku se ušklíbl a neznatelně přikývl.

„Ach jo, dej mi radši něčeho napít,“ mávla rukou Rebecca, sáhla po láhvi značky Jaguar a mocně si přihnula.

Jak tak stála před velkou prosklenou stěnou a pozorovala město, hlavou se jí honily myšlenky na všechno možné a nedokázala vypnout.

„Na co myslíš?“ Taku se vedle ní objevil s vlastní láhví v ruce.

„Už jsi skončil se sháněním kšeftů?“

Neodpověděl, jen si několikrát lokl.

Mlčky zírali na směs modrých, zelených a růžových světel, mísicích se ve změti reklam, panelů, hologramů a veřejného osvětlení. To vše prostupovaly občasné oblaky páry, proudy vznášedel a neustálý hlukový smog.

Rebecca upřela pohled na pomalu proplouvající vzducholodi s reklamou na spodní prádlo. Během posledních let se do módy vrátily vychrtlé modelky s heroinovými tvářemi, což vedlo mladé dívky po celé zemi k honbě za stejným vzhledem pomocí stimulantů, nebo rovnou nového heroinu. Od starého se lišil tím, že trvalo mnohem déle, než člověka dostal do hrobu. Následky však byly stejné, možná ještě horší, protože toho člověk musel víc vytrpět. Společnost to ale klasicky měla na háku, naopak se tato vizáž všude mohutně podporovala. Pokud jste byli tlustí, byli jste odpad.

Zavřela oči a počkala, až vzducholod' zmizí z dohledu. Ucítila, jak jí Taku položil hlavu na rameno. Když oči otevřela, vzducholod' byla pryč.

„Co tady děláme, Taku?“ Zahlédla chlápka s modře problíkávajícím okem, jak vychází z vedlejšího pokoje s několika mladými ženami a svalovci v závěsu. Tihle chlápci prodávali porno ubožákům dole a předváděli jim, o jakém způsobu života mají snít. Dělej tohle a tamto a žij jako my. Všechno to byl jeden velký klam,

nikdo nežil jako na těch nahrávkách. Nejdůležitější bylo krmit spodinu pravidelnými přísunými tohoto snu a udržovat tok peněz. Nemusí pršet, stačí když kape? V tomhle případě to byla hotová průtrž. Jakuza byla svými videi proslulá po celém Japonsku. Točili porno všeho druhu, pornem nazývali vlastně i obyčejné věci. Food porno, chromové porno s nejnovějšími implantáty, sexuální porno, vizuální porno, virtuální porno. Zkrátka šílenost.

„Do hajzlu,“ vyrušil ji Taku.

„Co je?“

„Neotáčej se.“ Samozřejmě že teď se otočit musela. Proč raději nemlčel? U baru stála potetovaná dívka s červeným kohoutem na hlavě, v bílém tílku, kožených kalhotách a punkových botách s příliš tlustou podrážkou. „Myslíš, že spolu...?“

Rebecca naprázdno polkla. „Určitě ne. To by mi neudělala.“ Obě se střetly pohledem, nato dívka ležérně pohodila hlavou a dělala, jako by ji neviděla. Rebecca s úlevou vydechla.

„Nechodila náhodou předtím s nějakým týpkem? Víš, ještě než s Pat...“

„Radši na to nechci ani pomyslet.“

Zadívala se zpět na město, jehož barvy se nyní zvláštním způsobem mísily do složitých obrazců a spletenců, u kterých ze začátku nedokázala určit, co vlastně znamenají. Halucinogeny z pití Jaguar zřejmě začínaly působit.

„Nesnáším Čínu.“

„A kdo ne?“ opáčil Taku s hlavou stále položenou na jejím rameni a pak vyhrkl: „Počkej, cože?“ Zamávala mu láhví před nosem a jemu v očích zablesklo pochopení: „Zase vidíš draky?“

„Bohužel.“

Nechápala proč, ale pokaždé, když se napila z láhve Jaguar, zmítal se jí před očima obrovský čínský drak, složený z okolního prostředí. Teď na sebe vzal podobu zelenomodrých a růžových mrakodrapů a problíkal holografickými reklamami. Místo očí měl dva kandži znaky a mohutné vousy mu tvořil vláček ze vznášedel. Ze všech stran ho obklopovala pára.

„Čas znova zavolat Charliemu.“

Mezi přítomnými zahlédla ještě několik hackerů, kteří mohli být zhruba na stejné úrovni jako Pat, tihle ale patřili přímo k jakuze. Jeden z nich seděl v rohu místnosti, neustále připojený k Síti, další dva řešili nějaké složitosti kyberprostoru a posledního viděla odcházet s černovlasou ženou do vedlejšího pokoje.

„Haló? Rebecca?“ ozval se unavený hlas.

„Nazdar, Charlie. Co děláš?“

„Hele, zrovna jsem dorazil domů, co ty?“

„Jsme u Jamata, máme po koncíku. Není s tebou náhodou Pat?“ zeptala se nedočkavě.

„Není, ale měla by dorazit každou chvíli, proto jsem přišel domů. Byli jsme tak domluvený, že se sejdeme u mě.“ Rebecca mlčela a koukala si spodní ret. „Nech mě hádat,“ povzdechl si, „slíbila, že přijde na koncík, ale místo toho se někde zrušila a ty ji teď naháníš po městě jak kočka myš.“

„Nemám co dodat.“

„Ach jo, já se z ní zblázním. Přijďte, udělám vám kafe.“

„Díky moc, Charlie.“

„Pohoda, a pozdravuj ode mě toho svýho basáka.“

„Basák tě taky zdraví!“ křikl Taku Rebecce do ucha.

Charlie se zachechtal. „Tak jo, zatím se mějte. Čekám vás.“

Vypadli od Jamata a zavolali taxík. Netrvalo dlouho a dorazila malá otlučená kulatá věc s majáčkem na střeše. Vlezli dovnitř, kde to nepříjemně páchlo, usadili se na potřhané špinavé sedačky a nadiktovali adresu. Vozítko se s pištěním a klepáním dalo do pohybu.

Ulice překryl smog. Na předním skle Rebecca viděla usazující se prach a okolní budovy halil mlhavý opar, který protrhávala jen pouliční světla.

Najeli na výmol, nepříjemně poskočili a Taku se hlavou praštil o nízký strop. „Do prdele! Krám zsranej.“

Rebecca si mnula bolavý zadek.

Za necelou hodinu dojeli do staře vyhlížející čtvrti. Úzké uličky tu hrály všemi barvami a domy byly propojené mosty chatrného

vzezření. Auta sem vjíždět nesměla, proto museli pokračovat po svých.

Míjeli nespočet krámků s jídlem a alkoholem, ze kterých se linuly halasné pokřiky a všemožné vůně a pachy doprovázené občasnými obláčky páry ze syčících plotýnek. Na ulicích se smáli opilci a Rebeccu překvapilo množství starých lidí brázdících asfalt okupovaný všelijakými cetskami. Nad hlavou viděla mraky svítících papírových luceren a lampionů.

Vešli do jedné z temnějších postranních ulic, nad hlavou jim visely kabely a odněkud pořád kapala voda, která na nerovné zemi protkané dráty tvořila široké kaluže. Po stranách se nacházela řada identických kovových dveří bez oken a ulice byla osvětlená jediným nepříjemně přepáleným světlemodrým a nazelenalým neonem.

Zastavili před vroubkovanými dveřmi a zazvonili. Displej na zdi se rozsvítil a objevil se Charlieho obličej.

„Nazdar, pojdte dál.“

Plechové dveře se s rachotem otevřely a jim se naskytl pohled na prostorný byt s malým obdélníkovým oknem. Na holé podlaže stál velký kožený gauč a u zdi byla zaparkovaná motorka — supersport. Zbytek vybavení sestával z postele zabudované do stěny, stolu se zbraněmi a několika posilovacích strojů a činek; ze stropu visel boxovací pytel. Zdi byly pokryté starými plakáty s nahými ženami nebo s kultovními filmy, a taky několika obrázky motorek a závodních aut.

„Posilovals?“ zeptala se Rebecca při pohledu na Charlieho. Stál před ní pouze v šedivém propoceném nátělníku, bez své typické letecké bundy.

„Snažil jsem se. Před spaním se musím nějak vybit, jinak ne-usnu.“ Během řeči si naléval panáka bourbonu. „Člověk se pak líp potí,“ dodal na vysvětlenou, když si všiml jejich tázavého pohledu.

Rebecca a Taku si sedli na hnědý gauč a Charlie jim z prastaré opotřebované konvice nalil do dvou hrnků s logem nejvyšší boxerské soutěže. Bytem se rozlinula vůně levné kávy.

„Díky.“ Baskytarista převzal kouřící nápoj a lehce nakrčil nos. „Takže,“ začal bývalý boxer, jehož mohutné svalnaté tělo se lesklo potem, „jakej byl koncík? Mimochodem, sorry, že jsem nedorazil.“

„V pohodě.“ Rebecca do horké kávy urputně foukala. „Vím, žeš měl kšeft.“

„Byl to nářez,“ usmíval se Taku. „Sedm tisíc řvoucích magorů. Málem jsem tam přišel o panictví.“

Charlie se hluboce rozesmál. „Tak ten byl dobrej.“

„Řekněme, že se zas chvíli nemusíme strachovat o střechu nad hlavou,“ podotkla Rebecca a opatrně z hrnku usrkla, aby otestovala teplotu.

„A co ty, Taku? Pořád bydlíš tady s Beccou?“

„Pche... prosím tě, já s ní nebydlím, jen ji mám moc rád, abych ji nechal samotnou. Vždyť si to vezmi, Rebecca ,má věk na ženění‘ a zájemkyně stále nikde.“ Rebecca po něm střelila podrážděným pohledem.

„Je fakt, že Pat asi tvoje schopnosti vaření a pečení moc neocení,“ přisadil si Charlie.

„Díky, jen si ze mě utahujte, ono vás to přejde.“

„Oukej, už končíme. Sama dobře víš, že Pat je z tebe celá pryč.“

„Jojo, vypadá na to...“

„Hele, stačí vytáhnout kytaru a je tvoje.“

Taku s Charliem po sobě pobaveně pokukovali.

„Jestli vás to zajímá, vtipáلكové, dostala jsem dneska tolik nabídek k sňatku, že už se v tom ztrácím!“ řekla s nosem nahoru.

„Hele, to já taky!“ nechtěl zůstat pozadu Taku.

„Jasně, takže odteď je šlapání bráno jako žádost o ruku?“ uchechtla se.

Baskytarista si pohrdavě odfrkl.

„Dostala tě, kámo,“ zasmál se Charlie.

Z rozhovoru je vytrhl otravný bzučák. Charlie přešel ke dveřím a zadíval se na displej. Objevil se na něm nějaký Turek s turbanem,

lámanou japonštinou křičel cosi o nezaplaceném účtu a hystericky u toho máchal rukama.

„Zasraný drožkáři,“ zamručel Charlie a otevřel plechové dveře. Mužík stojící před ním byl asi o dvě hlavy menší, a jakmile se ocitl před zpocenou horou svalů, zplihl a nervózně ukázal na své auto. Ve staré německé limuzíně z osmdesátých let minulého století ležela na zadních sedadlech Pat, očividně ve stavu alkoholového či drogového kómatu.

Charlie zaklel a vrazil Turkovi do ruky bankovky, pak kývl na Rebeccu. Jakmile Rebecca Pat zahlédla, zabořilo ji to, a zároveň se jí ulevilo.

„Přísahám bohu, že až se vzbudí, přetáhnu tu její kostnatou prdel řemenem,“ nadával Charlie a přitom si ji přehazoval přes rameno. „Tohle je už potřetí za sebou.“

Uložili ji na gauč. Rebecca ze země sebrala deku a opatrně Pat přikryla. Zahleděla se na její zavřená, modře namalovaná víčka a propadlé bledé tváře. Prsty se dotkla stříbrného visacího zámku, který Takešitě visel kolem krku a sahal jí až na vychrtlou hruď — v kovu byly vyryty první písmena Rebečina jména.

I Rebecce se na krku houpal podobný přívěsek, na jejím zámku stály iniciály P. T. Připadalo jí, jako by od doby, kdy jedna druhou zámek obdarovaly, uplynula celá věčnost. Každý měl hned poznat, že k sobě patří a ani jedna si nemohla zámek sama odemknout, protože klíče k němu měla ta druhá.

Rebecca si Pat ještě jednou prohlédla a přišlo jí, že oblečení na ní nějak moc visí.

„Nech ji spát,“ zašeptal Taku a položil jí ruku na rameno.

„Jestli chcete, můžu vám nafouknout matračky, ať se nemusíte vláčet domů.“ Charlie do sebe mezitím obrátil další bourbon a naléval si nového panáka.

„Co ty na to, Taku?“

„Může být.“

„Oukej, budeme ti vděční.“

„Prosím tě, to nestojí za řeč.“

Bývalý boxer vytáhl ze skříně zabudované ve zdi srolovanou matračku.

„Takže dobrou noc?“ pozvedl Taku tázavě obočí.

„Dobrou,“ zamručel Charlie a otočil se k nim zády. Baskytarista pokrčil rameny a lehl si vedle Rebeccy. Ta upřeně sledovala spící Pat a mozek jí pracoval na plné obrátky.

Konečně od přítelkyně odtrhla oči a zadívala se do stropu. Klasika; život je nejistý, jakmile ti někdo nabídne místo na spaní, ber to, dokud můžeš.

Taku ležící vedle ní do deseti minut usnul. Poznala to podle jeho pravidelného oddychování. Jestli spí i Charlie, odhadnout nedokázala, chrápání neslyšela a ve výhledu jí zaclánel gauč s polomrtvou Pat.

Trvalo snad další hodinu, než se jí podařilo uklidnit myšlenky a dýcháním utiřit bušící srdce. Nakonec ale přece jen vyčerpáním usnula.

Když se o pár hodin později probudila, Takešita byla pryč.

Opustit maso

Znovu ji přepadly úzkosti. Stačila jedna jediná myšlenka, aby ji opět polil studený pot a nálada se jí zhoršila. Potřebovala se dostat do stavu, který jí vyhovoval, potřebovala si zpříjemnit náladu. Strach ji honil jako nějaký strašák. Sice ho neviděla, ale věděla, že tam je a pozoruje ji. Poctivě sleduje každý její pohyb, dává pozor na každou myšlenku a hledá vhodný okamžik k infiltraci.

Jakmile mu takovou příležitost poskytla, prostoupil jí jako jed a okamžitě zaplavil celou mysl. Nebyla schopná se silou vůle vymanit z jeho sevření. Každá další myšlenka byla infikovaná, jako by do ní nasadil virus. Virus, který působil okamžitě a neexistoval na něj lék. K dispozici byli jenom pomocníci, kteří tlumili příznaky a otupovali mysl, a umožňovali přenášet myšlenky na jiné proměnné a odpoutávat je tak od chabého těla — masa — do světa,

kde Pat mohla volně plout a strachu unikat. Unikát mu, dokud to maso dovolilo.

Propadala se stále hlouběji a hlouběji do nicoty, v duchu křičela. Chtěla vyběhnout ven a všechno ze sebe vyřvat. Připadala si, jako by přišla o rozum. Už to nemohla déle vydržet.

Jedna jediná myšlenka spustila okamžitou lavinu nepříjemných pocitů a všudypřítomného strachu. Rozklepaly se jí ruce a tep se jí prudce zvýšil. Následovaly problémy s dýcháním doprovázené hlubokou panikou a beznadějí. Chtělo se jí křičet, nevydala však ani hlásku.

Spěšně se zapojila do kyberprostoru a prolétla kolem Gladys. Ze zelených očí se táhly desítky pulzujících vláken vedoucích do hlubin kyberprostoru, umělá inteligence, která sloužila jako správce, údržbář a vyhledávač. Pat ji schválně naprogramovala jako svou služebnou.

Takešita mířila neznámo kam, do temných neprobádaných hlubin Sítě. Pryč od slabého masa, pryč od strachu a všech těch nepříjemných pocitů s ním spojených. Nechala svou mysl bloudit a volně plout vesmírem nesrozumitelných a příliš složitých dat, která kolem ní kroužila v juxtapozicích.

Trochu se jí ulevilo, ale jenom malinko. I přes přicházející smíření stále bojovala s panickým strachem.

Ponořila se ještě hlouběji, do míst, kde přestávala cítit spojení s masem, kde přestávala cítit jeho bolesti.

Dostala se do jakéhosi kómatu, stavu beztlíže, kdy její vědomí bloudilo surrealistickými obrazy a nekonečnými proudy informací. Nechávala se vtáhnout dovnitř a pozřít tímto neživým oceánem. Nechala ho prostoupit každou buňkou neklidné mysli. Jako by se ponořovala do čiré lehké tekutiny, ve které se dalo příjemně dýchat.

Psychedelické obrazce nahradilo prázdno, mírně barevné prázdno.

Ležela na zádech, měla zavřené oči. Bylo to příjemné a uklidňující. Nechala se tím pohltit, ať si ji to celou vezme a zbaví ji to vědomí. Nechtěla cítit nic. Jen uklidňující prázdnotu.

Slídl

Malý unavený bar, ve kterém seděla, byl plný pochybných existencí, z nichž většina sledovala obrazovku nad barem.

„Přepni to, kurva! Na ty korporátní krysy se dívat nemusím,“ zahřměl vedle ní chlap v oranžové pláštěnce. Na obrazovce byl muž v obleku, s krátkými černými vlasy ulízanými dozadu a hranatými slunečními brýlemi. Mluvčí armádní divize Arisu oznamoval nový prototyp obranného viru, který se sám učí pohybovat v systému uživatele a dokáže bezpečně zničit jakoukoli hrozbu, která na systému zaútočí.

Rebecca zakroutila hlavou. Další virus a další jistá hrozba jeho zneužití.

Po poslední eskapádě s Pat chtěla být sama, a tak poslala Mary i s ostatními členy kapely do hotelu. Byla rozhodnutá dojít k Pat do bytu a čekat tam třeba do konce svých dní. Musela s ní aspoň promluvit. Tohle už zkrátka bylo moc vyčerpávající. Nejdříve ale potřebovala něco na kuráž, a tak zastavila v prvním baru, na který natrefila.

Zajímalo by ji, jestli Pat bere prášky, nebo už je dávno spláchla do záchodu, což by jí bylo podobné. Kolikrát musely shánět nové, protože dostala záchvat a místo toho, aby si vzala léky, vztekle nebo vystrašeně je zahodila a schoulila se do kouta s láhví v ruce, nebo utekla do Sítě, což bylo snad ještě horší.

Sex, drogy a rokenrol. Ale tohle byl život, peníze, osobnost a duše měnící se ve stroj, tohle nebyl rokenrol.

Přišlo jí, že takhle šílený a nestálý vztah měla s psychicky nevyrovnanou Pat celou věčnost, a už si ani nevzpomínala, jaké to bylo předtím. Vlastně si to už ani nedokázala jinak představit. Natolik už do tohohle způsobu života zabředla, že by se bez něj ocitla v koncích. Takešita jí, s výjimkou sestry, byla nejbližší. Skoro jako kdyby tvořily jedno tělo. Tělo dvou osobností. Kamkoli přišly, lidi o nich mluvili jako o jedné, Pat a Rebecca, Rebecca a Pat. Roker girl a síťářka, ty dvě a tak dále. Zkrátka už nebyla jen Rebecca, byla Rebecca a její nechvalně proslulá hackerka.